

שירתו של עוזר רבין

הגוף. רבין היה זקוק למספר שנים כה רב כדי לזכור, שקצרה ידם של הסכרי חומן והמקום לבאר את ה"גשם הניגוד ששר עליה בספר זה באשון. ומתברר לו שהענין המרכזי יותר, שסחירה זו מעונה בישראל אנשי בכל מקום ובכל זמן. וזו היא גם גיזונים להתגבר בכל הסחירה והצרימה הזאת. מבחינת רשימת מביא אותנו רבין להתייחס מצי"ג נח: המאבק בין הגוף, המודיע את האדם על הענין, ובין הגשם, המביא לו את האדם על שמים. וזהו סוד הווייתו של גלי-גליה וגלי-השפלות. רבין זה נשקף לכוננו מצי אדם: חיים מראים מישור בעלמם חרד הם / רואים בנראת, שנקיים במש"מ, ששים זקום בצד הזקום - / סלאכת מחשבת והשם והשפלה / את המור בלעד לבד קרובי (105).

רבין זהו, מבחינת רשימת, לר שות ב, שוב ושוכי מה שלא הענין מסוד השירים החדים ב, עד שפי"ב באה לירי ביש"ב משהו. המעשה כלכד: הגשם שואב את הצי"ג / חסאת וחסות, בנסת, מאלפת, / אך איננה צוננת / לכמה שחזקה (69). שוב ושוכי מספר, של צניחת והגשם, כדי לתת את הדין של שכי פטיי של כלא-הגוף והתרוכמותה ל"גבוהים ועל-ידי כך הגבילה את מ"ר חק הגפילת, שזאתם קצרי-החושנים והמפניד לשלונות היה צפוי לה מ"ר כזה הסחירה שבין שאיפת גשם ויכולה גופו. גפילת-פסחון זו מצד ידה כצניחת המאבדות, גם שיד הגופל להתרסק אל העומת, עיני נחזת, אבל / קרשים אורקום למצי סה / ושיח-סוד מסכים לתנע"ד (7). גפילה זו היא הסיסי והיחיד של הגופל לאחות את השירים שב"חוכה: יד, הפצע קום, לחם מסור. / אולי עוד תברא" (9). הוא שומט עצמו מסרטי אש ליתחזי הרחמינות אל תשמי שסל"ר וזו של הגוף, המכלה את עצמו כי נר. אבל הגשם המצורה מן-הגפילה

עם פירוש, עד שפי" (ספריה ה' פרקים, 1953) וזה קהל אהבי ה' שירה במשורר שמעשים לדברו. באי זה לאור של הקובץ, שוב ושוכי" (הוא גם זה לכתוב מלכת ספרות מביאה למטה ב" ספר" גם לשפת השו"ת והמבשרות.

כבר נחשו של הקובץ והודו ניתן ללמוד, ששור רבין לא ונה - לפי דעה מרחק חומן שבין פרטים שני ספריו - את גופו-שיריו. שוב ר' שוב הוא וחד אל הוויית העי"ת שיר עליה ב-עד שפי" והשואב לו ב, שוב ושוכי" לא רק עי"ת, אלא גם עידה ב, עד שפי" אמנם נבאנו שנים שירים על גשמים ששכלים, כמון: שירי מביא ושירי אהבה, אך מרבית השירים דעו כי דרישה העי"ת שבין סובלנותו של הגוף לחסר המפגורים של הגשם השואב. בסחירה זו דן רבין ב" עד שפי" משהו שנים עי"תות האדם והא, כגולס-פרש סתגולל ר' שפי" / הרקם במסור סיפורי-לא"י ופניו קודל חיי זה, להיות השיר בנבכים וכן נשא-סוכי" (96). וה" גשם האלמית והאת מוגדלת גם ב" ניסוח לא עי"ת: כן, שברים הודת ב" יחד של כלאים / אנכי: רקב ומר" (110).

ב, שוב ושוכי" ממשיך רבין לר' סוק במחירה זו, והוא אפילו חוזר אל הדימויים שכבר השתמש בהם בספרו הראשון, גשם קשה במגף תולדות (16), המשכיות בין שני הספרים ניתן למצוא אפילו ב"סיפורי אוד השירים המצוינים ב" ספר, עד שפי" סגור את שלום הנבוא, את כולו חיי האת החד שנת והאכבה מתקנת מקי"ת-הקפנה במודים בפני" מסמן קשה, ב" אוד הקר, / לאלוהי הנבוכים נעלה נקטר" (90). שוב ושוכי" ממשיך את ה, סיפור" מן הספרים שנבאנו ב" עד שפי". שם הוא מצי גבית הקשה, בקרב, והמנחמים מכל אדם,

צילום של ר. סילון ממכל של וולפמן

נהגית מן המנחה שפושט-הגוף זמן קצר בלבד. לאחר שלוח קצרה זו נחקה האדם פחד, מן התרשש והגשם" (16), כי אין סכנה גדולה לאדם מתחמכות למנחת הגוף: "כי מה לו / ולחיו, והחומר הנחשב, מצעים על מצעים מסכים, אם לא / יטהרונו ידי נפש בתפישון בו / מנגינות גבוהים" (17). שנת מת" חיל מחדש והיחזי אתר הגשם הי מבחינה שפי": למה עובתיני / אי" לו לא עזרת / אילו לא גשם באיש המספר. / אילו לא היי מת / איי, איי! אצ"ד / אוחל מצעים פפעים" (18).

ה פ י מ הם דימוי הגשם והחומת הגבואה השפפה והפ דימוי הגוף, הגילוש והתפורר. שוב ושוכי" שיר על הנבזון למרונין של היסודי ואחזי על רפוח: יש שנתהם, שרזי ובאבד / במים / המסכים את לב" שי הגוף של רוח מתקלמת" (22), ולאחר מכן הוא, חוזר / להטבע בעפר / בתלוש והצב הרחמי חמת קשים" (33). המסקנה-הבלתי נמ" (סוף בעמ"ד 15, סוף-3)

שם, פת על מה / בנצחים שנגוי חויף מתגברים / ובמחוזי חומן, עוקפי שיתים, במדקרות / ידרבנו לדחור אל שיא את חכמתם המ"ר סה" (5).

שנות השתיקה הבשילו את שיר רתו של רבין, העמיקו את הדין בתחושת הסתירה וגמלו את התד"אמה שבין הגשם ובין לבושו ת" צורני.

עד שפי" העלה בעיקר את תחור שות הסתירה כשלצמחה והסברים לפתירה צמחה לא הצטייט בעסקות המחשבת, חלשותו של השפי" הרא" שון היתה בעיקר זו, שלחשי"ת הי סתירה צמחה לא גילוחת הבנה ספמיקה של סיבותיה הסיבות ת" הסברים שרבין נחון בספרו הרא" שון מתבסס על גימוקים חלפים של זמן ומקום, העצורים, שהגיעו אל סוף מסכם, או פרצופה של הי חברה בה אנו חיים - אלו באו לנמק את אכזבת-הרוח והא כליו"ד

(*) שוב ושוכי", שירים מאת עוזר רבין, ספרית הפועלים 1967.

שירתו של עוזר רבין

(סוף מעמד 10)

גורק, תרסה ומבקש, שותת, ב' זרמי מחזור גורק, / מתסדר, ב' בלגוליו מטה גמסד, / נבלע, / ולא נודע מנטי (14).

התוכן מתא את גילוי הצנני גם במרכיוותו של העלל במשפט השירי. יש פססטיס שהם רפי של פעלים בלבד. השמחה ההארים תוששים מקום משני, כאתחלתת-בשימה בין פעילויות. אורז וריסמו של הסוד השירי נקבע גם הוא של ידי תוכנו של הסוד ולא על-ידי צרכי העצירה התמבנה של הביית.

שירתו של עוזר רבין לא היתה אף פעם מצועצעת בדימויים, אך יד-והי מן הקובץ הראשון מעליה השיר בן השני להגיש את המצוקציוג-ליות של המצורה הלשונית במשפט השירי. מעלתו הצועצעת של הקובץ החדש מתגלה בשליטה המדהימה כמעט של רבין בלשון. הוא מפל לא רק את המשפעות המרשנית של המלה, כי אם גם את מנגינתה. יש שצילי המלים, צלילים קשים, שהי סים ובכאיבים, חשובים לא פחות מן המשמעות האמורה בהן. זהו משחק מאגני של צלילים. אפילו כי פקום. שבו נתבלוה חלשתה של מרבית השירה הצעירה כיום, ישא רבין ידו על העלייתה. כהחתי לשיי מדש במליצה. הוא מפרק, בוירסור-אוזיות, מליצות קטאות ובורא לתן צורות לשוניות חדשות ומלאות חיים (נפש קשה בגוף הולעת), איש מחיה עצמו לדעת, להושיט את חייד ריקים וכזכמה).

קשה שלא להתבונן, טספי שיריו של עוזר רבין יהיה השנת אחת ה' תרופות העשובות לשירה העברית בת זמננו.

נפת מן המאבק היא, שהחיים מור-כבים מן המתח הרצוף הזה בין הי-שנים: חיים בוראים מישור בעלוי-תם ורדתמי (36). ומן המישור, שי-הוא הממוצע בין הרום והתהום, סו-פו של האדם לשיקע אל, אבל הי-שלא שקפ לי / הענף כי לא נשפת גוף לי (38). סיומו של המאבק בין הענף והנפש כתיי אדם הוא ב' מוות, וההשלמה עם המוות קשה, כי, קשה להגיש אל / מה שהגד / גרצע אלי, תרופע אותך, הרופע / בד להתגמם מדעת (39). דומני, שבשירים האחרונים של הקובץ מכין אותנו רבין לנושא קובץ ש' ריו השלישי.

התוכחות של רבין בנושא אחד טייפה להשקפה רעיונית של שירתו, וגם לשכלולים צורניים. השקפתו על השירה בנוסחה כנמה שירים ש' הקדיש ב', צד צפרי לנושא זה. ל-דעתו, צריכה להיות התאמה מחד-לשת בין המפורד ובין השיר, כי השיר דומה לאדם: בצלם האדם נברא, ש פיו ותהומי (101), לכן דומה גם גורל השיר לגורל האדם-המשורר: הנל נבקע, נקדע לאט, נושל, נגד ומדרדר / אל הי-תהום הריק. / ובגפילה הונח השיר המתייסר / אבר אבר בתרסקי (104). רבין עמד במכתו השקפה זו בקובץ הראשון רק באופן חלקי. הקפדתו שם, בחלק ניכר מן השיר-ים, על שלמות התרח התיבת, או על טהרת הביטוי של הסוד השירי, יצרו בקורא תחושה בלתי נעימה על-אי ההתאמה בין התוכן הוועק כי-כאכיו ובלבטיו ובין הצורה המיוטה והכבולה למוסכמות אסתטיות של שירה.

התאמה זו בין התוכן הסוער הי-צורה המתאימה לביטויי העשנה כי-קובץ החדש. רבין השתחרר בו מ' כבלי צורה ויצר לעצמו תבניות אישיות של הסוד השירי. הגסערות של התוכן מוצאת לעצמה לכוש כתי-אים יותר בסוד הארוך, המרוסק לחלקי-משפט קצרים. חלקי-המשפט הקצרים יוצרים ריתמוס קריאה כהיר, חסר-מנוח, על אף אריכות הסוד או המשפט השלם. שכלול הי-ריתמוס של המשפט, כדי להתאימו לעלד-הנפש של התוכן האמור, בו-יודגם יפה על ידי המבנה התחביי-רי של המשפט המתאר את הצניחה מפרומים אל תהום-הגוף. חלקיו של המשפט קצרים כולם, שהרי מתירות תגפילה אינה טובלת אריכות, אבל דומה, שחלק המשפט בן המלה הי-בודדת (והוא פועל) הבא בין חלי-קרימספט בני שתיים או שלוש מלים, כצליחים למסור מבחינה ריתמית את תנועת הנפילה וההח-פתלות של הגופל: „אור ממניחתי